

може, да патимъ, нъ пакъ да не изгубваме надеждъ и да не бждемъ къмъ себе си невърни. И въ насъ ся възроди свѣсть да потърсимъ въ себе си онова, що-то ни е Богъ дарилъ да ся поне приближимъ въ политичный рѣдъ съ други-тъ народи, и да захва-немъ и ний да ся наслажда-ваме съ оная благодать, съ коя-то ся тиц щастливо наслаждавать днесъ.—Срѣдство-то или орудіе-то съ кое-то ще постигнемъ това, е просве-щеніе-то.

Да, голѣма е Европаи много народъ има въ нежъ.—Тѣй кол-кото е кой народъ по-просвете-нъ, толкова е и бѣдущность-та му по-извѣстна—толкова е по-благополученъ и пріятенъ. Нъ просвещеніе-то не дохожда отъ само себе-си,—хора-та и народи-тъ ся просвещавать съ науки въ училища-та; че и колко-то е кой народъ по-просветенъ, толкова има той по-много и по-високи учили-ща. Нъ при тѣхъ е имало и друга нѣкоя по-висока свърз-

traremintе patriei ностре, și per-
fiđii professori străini, adduși
și installați cu scopu de acestu
cleru. Simțimentulu instructiu-
nii, in ochii loru, era unu
păccatū sėu uuū *viciū* prē con-
damnabile; őrē simțimentulu
de a ne conserva naționali-
tea, amorulu de patriă... o!
acēsta apoi era *uā crime din
celle mai mari!*...

Și cu tōte acestea, schim-
barea in destinulu popōrelorū
e așa de mare! producțiunile
secoliloru sunt așa da gigan-
tice! spiritulu ce dispune de
timpī e așa de putinte și ef-
ficace, chiar in contra voinței
ōmeniloru, ca să đicū așa! —
Provedința ne adormitā a Cre-
atoriuļu, care veghiază ne-
contentitū asupra totorū po-
pōrelorū, desceptā și in ānima
nōstrā forța și curagiulu de a
nu despera, de a nu sta pēnē
'n finitū in letargiā și de a nu
crede orbesce in fatalismū; ci
d'a ne apropia, din contra,
cu mai multā amōre și *cu mai
multā voință* de sinulū sãn-
gerāndū allū predilectei nōstre
patrie. Cine scie decā ęnsāși
voința luī Dumneđeu n'a pre-
dispusū, in nemarginita-ī in-
țellepciune, sā sufferimū cea
ce amū sufferitū, sā trecemū
prin atātea vicissitudinī și du-
rerī, spre a ne implini desti-
nulu, fārā a perde speranța de